

07 — GLAVOPUC

Boli me glava. I nije to tek tako, ono kao boli me pa ne znam ni što ni dokle će. U stvari, znam što, ali ne znam dokle. Počela je da bubnja od kad sam je prvi put udarila. Kako sam nastavila, tako je i ona sve više i jače bolela.

Neko jednom reče da potrebu ne bi trebalo objašnjavati. U početku sam pokušavala da je razumem, ali sam vrlo brzo prestala. Lupala sam glavom i lupala. Kako je vreme prolazilo sa mnom je sve više rasla i potreba da je udaram.

Jesen je mnogo lepo godišnje doba, ali ga se ne sećam baš najbolje. Sve što znam je da nema više nesnosnih vrućina, zemlja je ugodno topla, a hladni dani tek u izgledu. Brzo me je prekrrio tesni mrak pa je to jedino što pamtim. I nežni dodir ruku koje su me gurnule u tamu. Nije mi preostalo ništa drugo nego da zaspim, pa dok se ne probudim. Čini mi se da sam sanjala te iste ruke kako meko pritiskaju iznad mene. Ili je i to sećanje. Sad više nisam sigurna, bila sam mala. Doduše, ni sada nisam mnogo veća. Ili sam toliko dugo spavala da već brkam sećanje i san.

Nije ni važno, budna sam već neko vreme i nadam se da ću ponovo dotaknuti one dlanove. Valjda će i bol sa tim dodirom nestati.

Od kad sam se probudila kao da me nešto stiska sa svih strana, tama kao da nije više toliko mračna i kao da je malkice hladnije nego u vreme kad sam zaspala. Čudan je osećaj, ali nije da mi baš nešto specijalno smeta. Ipak sam još jednom lupila glavom. I još jednom. Ne mogu da prestanem. Boli. I opet.

Pokrov je i dalje tvrd, ali mi se čini da popušta. Udaraću ga glavom dok ne pukne, a šta ću posle pojma nemam.

Umorila sam se, bolje da odremam još neko vreme.

*Toplije je, verovatno me je to ponovo probudilo. Ovaj put me je glava zbolela od slučajnog udarca, porasla sam. Sve me nešto neprijatno steže i pritiska. Uh, kako bih se slatko proteglila, ali nema mesta. Kako su mi se noge izduuuužile, a tek telo. U stvari, pa ja noge nisam ni imala! Čudno. Mrak je još bleđi nego prošli put. Sva sam se izuvijala, toliko da mi je već prilično neugodno. Moram se ispraviti. Još nekoliko udaraca, baš boli. I još jedan, pokrov je konačno pukao.

Sunce! Da, i njega se sećam, ali sada je drugačije. Sija, nekako belje i jače, ali greje slabije. Opet čudno.

Blješti, pomalo i pecka, teško je gledati, ali je zato resko hujanje vazduha prijatno. Nadam se da ću se uskoro svići na ovo zaslepljujuće ludilo i ugledati poznate prste. To je jedino što mi je sada potrebno.

Ništa od njih, samo sivilo svuda oko mene i ova sjajna kugla iznad. Zaigralo mi je u stomaku, nekako teško i bez veze. Mislim da nikad tužniji nisam bio.

!?

Bio?!

!

Eto ti ga sad.

Tek ovo nisam u stanju da objasnim. Da li ima veze sa suncem ili udaranjem u glavu? Da li je opet samo čudno ili, ipak, čudo?! Samo da mi je da ponovo, makar na trenutak, ugledam one ruke, da ih samo jednom dotaknem. Nema ih. Tuga.

Nekako sam, pre nego što sam zaspao, bio siguran da će prvo što ću ugledati biti mile ruke. Kad već nije bilo tako, znao sam da će me dočekati kad promolim glavu. Sad ne znam šta da radim, ne znam ni šta

bih mogao. Osim da i dalje sedim ovde i rastem, valjda to tako treba. I da se nadam da će one naići. Tako je, nadaću se!

*Prokletstvo! Na nju i njene kandže sam zaboravio. Mislim da se zove Mici. Nekoliko puta me je, pre mog mraka, izbacila iz dragih dlanova, a posle pokušala da otkopa. Znam da je bila ukorena, a onda sam zaspao. I evo je sada opet. Nervira me njeno njuškanje i dodir dlakavog tela. Gricnula me! Bezobrazluk. Samo nek' proba još jednom, pustiću joj otrov!

Prsti, potrebni su mi prsti, i njeni dlanovi. Bili su tako nežni i blagi. Samo oni bi je mogli oterati, i ovaj nesnosni bol u glavi.

Dani prolaze, svaki je isti i dosadan. Zabavljam se gledajući svet koji životari kraj mene. Mravi se užurbano guraju tamo-amoo, bubice roje, uzleću, šetaju, staju i dive mi se. Sunce je izgubilo ono belilo, blješti žutim sjajem i toplije greje. A ja rastem u vis sve više. I telo boli, ali znam da tako mora. Mici više ne dolazi, njenih ruku i dalje nema, a bol u glavi ne prestaje? Ne lupam je više, ali mi se stravičan pritisak u njoj nakuplja, bubri na mnogo strana. Čini mi se eksplodiraće.

I dalje se nadam, videću ih, dotaknuti. Najradije bih se vratio u tamu i zaspao da se nikad ne probudim. Neću da me je zaboravila, baš neću.

Šta je sad? Da li je moguće da modrice izbijaju toliko zakasnelo? Već ni ne pamtim kad sam je poslednji put lupio, čak je i bol drugačiji, skupio se na vrhovima svih bobica koje su mi po njoj poiskakale. To, u stvari, više i nije bol, više neko peckanje. Buni me samo ta modra boja.

Bože, kako sam samo ružan ovako šaren. Nadam se samo da će me i takvog voleti.

Dođi, molim te, umreću bez tvog dodira. Potrebna si mi. Treba mi tvoj meki dlan, tvoja ljubav...

Nije došla, ali mi se, zato, čini da je kraj svemu došao, prestao sam da idem u vis, bobice se rasprskavaju, jedna po jedna, ni bol više ne osećam. Gotovo je, ovako izgleda smrt, nema šta drugo da bude. Glava mi se rasvetala na milion delova. Žao mi je samo što ću umreti sam, bez njenog dodira na sebi, sa tugom i zaboravom...

Ili ne?! Ovo mora biti da su njeni koraci. Pa da! Ona je, njeni prsti, njeni dlanovi, njena koža. Došla je!

***Ne znam kako sam mogao da zaboravim te oči. Bile su poslednje što sam video pre nego što me je gurnula u tamu. Žmarci me sve od dna stabljike pa do vrha najvišeg cveta prožimaju od njenog mekog pogleda. A tek taj dodir i nežno raspoređivanje u vazi. Divota. Želim da je učinim najsrećnijom na svetu, da joj pokažem... da joj kažem... da joj... ne znam... nešto.

Isprsiću se najviše što umem i ispustiti iz sebe najopojniji miris za koji znam. To je sve što mogu.

„Ti si najlepši i najmirisniji zumbul koji sam u životu videla“, izgovorio je najzvonkiji glas koji sam ikada čuo.

E sad sam srećan.